SUCCES
ZONDER
ERFENIS

ALS JE MEER WILT
DAN ALLEEN BESTAAN

Samira
BOUHARROU

© 2026 Cre8 Impact BV

ISBN: 9789083708218
NUR: 801

Redactie: BoekenBusiness/Marcella Das
Vormgeving: BoekenBusiness/Daphne Kriele
Auteursfoto: Viisionary Studio

Zie voor meer informatie www.meetsamira.com
Mail: contact@meetsamira.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag, in welke vorm of op welke wijze dan ook, worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted or stored in any form or by any means without written permission of the publisher.

Om privacyredenen zijn enkele namen in dit boek aangepast.

Voor Ba

Je wilde de grond onder je eigen voeten verkopen

zodat ik ergens kon staan

Ik heb het nooit aangenomen

Ik ben het nooit vergeten

Dit boek is voor jou

Inhoud

Voorwoord	9
Proloog	13
Drie keer groep 3	17
Verkeerde Nikes	23
Vriendschap met vanillepudding	31
Bouwen in Bretagne	43
Gespreide vleugels	51
Winnen en verliezen	59
Verrijking	71
Breken op de brug	79
Vaste grond	85
Financiele crisis	95
Juten zak	101
Pandemie	111
Geparkeerde tranen	119
Epiloog	127
Dankwoord	131

Voorwoord

door Ahmed Aboutaleb

In Rotterdam gaat het niet om waar je vandaan komt, maar om waar je naartoe wilt. Het is een stad die groot is geworden dankzij mensen die hun mouwen opstropen, verantwoordelijkheid nemen en niet wachten tot iemand anders hun problemen oplost. Die waarden zijn diep Rotterdams, maar tegelijk universeel. Overal ter wereld worden samenlevingen gedragen door mensen die bouwen, volhouden en vooruitkijken.

Precies in die sfeer past het verhaal dat je in dit boek leest. *Succes zonder Erfenis* is meer dan een ondernemersverhaal. Het is een persoonlijk en eerlijk relaas over vallen en opstaan, over doorgaan wanneer het niet vanzelf gaat, en over bouwen aan iets dat groter is dan jezelf. Het raakt aan vragen die mensen overal herkennen: Heb ik wel een plek? Mag ik dromen, ook als mijn startpositie kwetsbaar was? En hoe ga ik door als het tegenzit?

Samira Bouharrou is een ondernemer in de meest zuivere betekenis van het woord. Geboren en gevormd in Rotterdam, maar met wortels elders en een blik die verder reikt dan de stad alleen. Zij heeft niet geleund op bestaande structuren, heeft niet gewacht tot iemand haar kansen aanreikte en heeft ook niet gebouwd op een erfenis of startkapitaal. Ze heeft al haar kansen zelf gecreëerd. Met lef, discipline en een sterk gevoel voor verantwoordelijkheid.

Van een dapper meisje in de Rotterdamse wijk Kralingen groeide zij uit tot een succesvolle ondernemer. Ze vervulde haar droom om een eigen kinderopvang op te richten waar het kinderen aan niets ontbreekt. Ze gaf haar opvang de treffende naam ‘Het Paleisje’. Wat begon als één kinderopvanglocatie, groeide uit tot een organisatie met meerdere vestigingen. Dat is een prestatie van formaat. Maar minstens zo belangrijk is hóé die groei tot stand kwam: met aandacht voor kwaliteit, voor medewerkers, voor ouders en vooral voor kinderen. Ondernemerschap krijgt pas echt waarde als het een bijdrage levert aan de samenleving. In de kinderopvang raakt dat direct aan de toekomst. Van gezinnen, van gemeenschappen en van volgende generaties.

In mijn jaren als burgemeester van Rotterdam heb ik van dichtbij gezien hoe bepalend het is dat jonge mensen de ruimte krijgen om zich goed te ontwikkelen. Niet alleen door zorg en ondersteuning beschikbaar te maken, maar ook door die jonge mensen en hun omgeving werkelijk serieus te nemen en actief te betrekken.

Die overtuiging draag ik tot op de dag van vandaag mee, ook in mijn huidige rol als voorzitter van Jeugdzorg Nederland. De basis voor een gezonde samenleving wordt vroeg gelegd en het is dan ook van essentieel belang dat kinderen hun talenten maximaal kunnen ontwikkelen.

Juist daarom verdient het werk van Samira bijzondere aandacht. Zij richt zich op de allerjongsten, op kinderen in een levensfase waarin veiligheid, structuur en aandacht het verschil maken. Samira weet uit eigen ervaring hoe het is om op te groeien met beperkte middelen en met kansen die niet vanzelfsprekend zijn. Wat zij zelf heeft moeten missen, probeert zij nu aan anderen te geven vanuit een diep besef van verantwoordelijkheid. Kinderopvang is voor haar geen bedrijfsmodel, maar een vorm van zorg voor de toekomst en een ode aan haar achtergrond.

In mijn loopbaan heb ik mensen ontmoet uit alle lagen van de samenleving, met uiteenlopende achtergronden. Steeds weer zag ik hetzelfde: wie verantwoordelijkheid neemt voor zijn eigen leven, vergroot zijn vermogen om bij te dragen aan dat van anderen. In Samira herken ik die houding. Vasthoudend, betrokken en gericht op de lange termijn. De wereld heeft meer ondernemers zoals zij nodig. Mensen die hun eigen pad banen en tegelijkertijd de weg vrijmaken voor anderen. Mensen die laten zien dat afkomst geen beperking hoeft te zijn, en dat succes pas echt telt wanneer je het deelt. In kansen, in werkgelegenheid en in vertrouwen.

Dit boek is geschreven voor iedereen die zich afvraagt of er ruimte is voor zijn of haar ambitie. Voor iedereen die denkt: het is niets voor mij, want ik heb geen netwerk, geen startkapitaal, geen veilige achtergrond. De boodschap in Samira's boek is helder: Juist dan doe jij ertoe. Juist dan is jouw doorzettingsvermogen geen luxe, maar een krachtige basis. En juist dan heeft succes een diepe, blijvende waarde. Je hoeft niet alles mee te hebben om iets waardevols op te bouwen. Wat telt is de bereidheid om te leren, om door te zetten en om te investeren in wat werkelijk van betekenis is. Voor jezelf én de generaties na jou.

Laat het verhaal van Samira een aanmoediging zijn om ook jouw ambitie waar te maken.

Ahmed Aboutaleb
Voormalig burgemeester van Rotterdam (2009-2024)

Proloog

“Wat is de kleur van de auto links naast u?”, vraagt de vrouw aan de andere kant van de lijn. Ze spreekt met een rustige en kalmerende stem. Het zweet klotst onder m’n oksels. “Rood!”, roep ik. “Maar ik denk echt dat ik doodga, alstublieft, help me!” Mijn stem slaat over en in mijn achteruitkijkspiegel zie ik dat mijn zoontje zijn ogen opent. Nee, denk ik bij mezelf, niet wakker worden! Niet nu! Wat een waardeloze moeder ben ik, ik kan mijn eigen kind niet eens veiligheid bieden. Wie gaat er voor hem zorgen als ik er niet meer ben? Wie is er voor hem als ik hier ter plekke neerstort? Alles schiet door me heen. Godzijdank vallen de ogen van mijn zoontje weer dicht. Met mijn duim veeg ik het sliertje speeksel uit zijn mondhoek weg. “Mevrouw, bent u er nog?” Ik snik. “Ik denk dat u niet doodgaat. Ik denk dat u enorm in paniek bent en ik wil u graag helpen. We gaan samen ademen, vier tellen in, acht tellen uit. Doe met mij mee: een, twee, drie, vier...”

Met de telefoon in mijn trillende hand probeer ik haar tempo te volgen. Ik kijk naar het verlichte scherm: 112. Met mijn andere hand rits ik mijn jas open, want ook al is het guur buiten, ik heb het bloedheet. Ik heb lucht nodig, rust, zuurstof. Tijdens het ademen kijk ik om me heen. Hoe kon dit nu zo vreselijk misgaan? Ik sta met mijn auto op de Van Brienenoordbrug. Op de middenbaan, *de gevreesde middenbaan.* Sinds angstaanvallen mij in hun greep hebben, probeer ik die middenbaan juist te vermijden. Ik moet altijd weg kunnen, een vluchtstrook naast me hebben, desnoods een stuk gras. En nu ik door een moment van onoplettendheid op de middenbaan terecht ben gekomen, gaat de brug open. Precies dat waar ik al die keren zo bang voor was, gebeurt nu. Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik voel het bloed in mijn aderen kloppen. Nog nooit was de maat van mijn hartslag zo aanwezig als nu.

“De reden dat ik vraag naar je omgeving, is om je weer in de realiteit te brengen”, legt de vrouw uit als ze merkt dat ik iets rustiger adem. “Ben je alleen in de auto?”, vraagt ze. “Nee,” zeg ik, “ik heb mijn zoon bij me.” “Kan hij rijden?”, vraagt ze. “Nee, hij is pas vijf maanden oud.” “Vertel me wat je ziet”, zegt ze. “Ik blijf bij je en begeleid je hier veilig doorheen.” Door mijn tranen heen vertel ik haar hoeveel auto’s er voor me staan. Hoeveel schepen ik zie varen. Dat de brug weer zakt. Ik vertel haar dat de auto’s voor me optrekken. Dat ik weer ga rijden. Dat ik van de eerste naar de tweede versnelling schakel. Ik vraag haar of ze alsjeblieft tot aan thuis aan de lijn wil blijven. Ik wil niet wéér in een grasveld langs de weg moeten wachten op een politieauto die me ophaalt. Ik wil niet wéér mijn man bellen. Ik wil alleen maar naar huis.

Als ik eindelijk mijn eigen straat in rijd, voel ik opluchting. Ik ben inmiddels wat rustiger en de paniek maakt plaats voor schaamte. Wat een theater, ik heb nota bene het noodnummer gebeld. “Normaal was ik nooit zo”, snik ik. “Ik was altijd een sterke vrouw. Ik heb veel meegemaakt, veel tegenslagen gehad, veel bereikt. En nu sta ik hier. Ik kan mijn eigen zoontje niet eens veilig thuisbrengen.” De tranen, zwart van de mascara, druppelen op mijn witte blouse.

“Je hoeft je niet te verantwoorden”, zegt de vrouw geruststellend. “Komt dit vaker voor?”, vraagt ze. Ik vertel haar over alle keren dat ik paniek voelde opkomen en mijn auto razendsnel aan de kant zette. Over hoe ik dan de politie belde en agenten óf voor me uit reden óf me meenamen naar het bureau. Zodat ik daar mijn man kon bellen. Ik vertel haar dat ik net mijn eerste kind heb gekregen, dat ik een stressvolle periode achter de rug heb en mezelf niet meer herken. “Het is alsof het leven mij heeft ingehaald”, stamel ik.

De vrouw is even stil, slaakt een diepe zucht en zegt dan vastberaden: “Weet je dat dit juist vaak voorkomt bij mensen die heel sterk zijn? Die veel hebben gedragen? Misschien wil jouw lichaam je vertellen dat het wel even genoeg is geweest. Ik raad je echt aan met ditzelfde verhaal naar de huisarts te gaan. Het zijn juist de sterkste schouders die soms worden gedwongen even te rusten.”

Als ik mijn zoontje in zijn bed leg, galmt haar laatste zin nog na in mijn hoofd. Hij slaapt nog steeds vredig en heeft gelukkig niets meegekregen van wat er gebeurd is. Ik kus hem op zijn voorhoofd, staar uit het raam van de babykamer en probeer te bevatten wat er zojuist allemaal is gebeurd. Ik móét even een stem horen. Iets vertrouwds. Ik pak mijn telefoon en draai het nummer van mijn moeder.